

Budoucnost naděje:

Mluví o nutnosti daleko důrazněji než dosud odkrývat a pojmenovávat spíš to, co nás spojuje, než to co nás rozděluje. V tom vidím hlavní výzvu nadcházejícího století a tisíciletí.

Václav Havel

V pěkném slunečném období, v druhé polovině července, začíná česko-německé výtvarné sympozium, kterému jsme dali dvojazyčný název PROUDĚNÍ - STRÖMUNGEN. Naše sdružení tento projekt uvedlo v život jako pátou akci. Podporujeme v tomto citlivém regionu konstruktivní třibení názorů mezi oběma národy, různá setkání výtvarná, literární, divadelní.

Na bývalém poplužním statku v Řehlovicích tedy v této době vzniká přes dvacet výtvarných projektů. Aspoň o některých zapisují pár slov a poznámek. Má to svůj důvod. Jsem zakládajícím členem sdružení a zároveň pedagogem v nedalekém Ústí nad Labem na Institutu výtvarné kultury Univerzity J.E.Purkyně. Proto zvu k některým akcím studenty Institutu a i jinak tyto aktivity propojuji.

Na sympoziu se zájmem sledují všechny vznikající projekty, domlouvám se s autory o používaných materiálech, dohadujeme se o vhodném umístění a s autory, kteří o to stojí, probíráme a konzultujeme důvody proč dílo vzniká.

V následujících řádcích cituji ze svých poznámek, které jsem si v průběhu zapsal na místě. Vybírám pouze několik autorů, několik příkladů, abych ukázal, jak se čeští a němečtí účastníci sympozia seznamují s místem, s historií a s živými problémy tohoto regionu. Sledují jak uchopují a využívají genia loci ve své tvorbě.

Výtvarník a šperkař z Turnova Miloš CETTL se pouští do slibného projektu. Uvažuje o tom, jak by bylo lákavé a zároveň symbolicky nosné vytvořit most přes rybníček, který je téměř ve středu polužního statku. Vybírá si k tomu provokativní materiál, dřevěné špejle, které slepuje stavební pěnou. Po přípravných kresbách, úvahách a diskuzích, po prozkoušení křehkého materiálu, který ale výborně navozuje a charakterizuje konstrukci stavby, autor mění svůj plán. Vytvořit ze špejlí most na který by působil déšť, vítr a další povětrnostní vlivy, je téměř nemožné. Rozhoduje se tedy pro neméně smělý projekt, vytvoření jakéhosi znaku domova - Iglů.

Naopak tvrdí a studený materiál si volí ke své realizaci Horst GÖBBELS výtvarník a pedagog z Krefeldu. Na místě si odlévá betonové prvky a ty potom staví na čtverce ze zrcadla. Sdělení autorem použitého textu podtrhuje kontrast mezi těmito materiály.

Úplně jinak se zmocňuje svého úkolu Ralf WITTHAUS, umělec z Hamburku, který s lehkostí pozorovatele uskutečňuje akci mimo prostory dvora a jej obklopujících staveb. V protějším travnaté stráni vyseká kresbu auta.

Keramička Lenka HOLÍKOVÁ ve svém, vlastně domácím prostředí, a kromě aktivního zajišťování průběhu sympozia provádí svoji větrnou instalaci z obyčejného igelitu s příznačným názvem „Proudění“.

V barokním špejcharu zavěsil kruh Vladimír KOVARÍK, přiřadil jej ke své instalaci na půdě, která vznikla na sympoziu Labe - Elbe Doteky 1999 v nultém ročníku a pro lapidární řešení, nezaměnitelné umístění jsme ..... jej nechali na původním místě.

Dané téma Proudění, například vyhovuje malířce Monice ŠEVČÍKOVÉ, soustředěné už dlouho va své práci na výtvarné zachycení proudění energií i ve své tvorbě v pražském ateliéru.

Jednu z větších instalací vytváří Steffen KORITSCH, výtvarník z Fürstenwalde. Stavbu bývalého pivovaru, časem už bohužel příliš rozpadlou, symbolicky podpírá řadou sloupů, které autor vyvedá ze sutin v okolí. Do jednoho z opuštěných prostorů se díky jeho erudici navrácí okolní příroda. Projekt je jasně čitelný a prostor dokonale využívá.

Jiný vchod do těchto prostor uzavírají železná vrata. Ty si ke svému ztvárnění vybrala pražská malířka Klára BOĐOVÁ. K tomu, aby na ně namalovala něco typického pro tento vstup, pro to co je uvnitř i venku, dlouho kreslí a maluje řadu skic. K tomu také patří i rozhovory a dohadování s ostatními účastníky sympozia.

K účasti na sympoziu se přihlásilo i několik fotografů. Někteří se rozhodují sbírat svůj potřebný materiál na tomto inspirujícím místě nebo i v mnoha doposud zdevastovaných vesnických objektech v okolí. V bývalé máselnici připravili pořadatelé funkční fotokomoru, a tam se tedy dokončují fotoprojekty.

Jiní si svůj výtvarně upravený fotomateriál přivážejí a vybírají si co nejhodnější místo k prezentaci (jak se to daří Liborovi STAVJANÍKOVÍ s jeho průsvitnými velkostruhadly) a potom se věnují dokumentaci právě vznikajících prací ostatních účastníků.

Mezi různými organizačními pracemi si i já s chutí vyrábím svoji instalaci. Přivezl jsem z nedaleké vesnice, ze Zubrnice, vyřazené dřevěné modely domečků a kostela. Modely původně sloužily v základních školách žáčkům ke kreslení. Pro tyto objekty vytvářím vnitřní světlo. Plamen svíček ve své instalaci posléze nahrazuji žárovkami. Paměť a Vzpomínka na nucené opuštění domovů.

Perfektně a přítom jakoby s lehkostí využívá místního charakteristického materiálu Frank BEYER. Na rybníčku uprostřed dvora rostou řasy. Z těch autor vystřihává obrysy oblečků a prádla, a to pak rozvěšuje na obyčejnou šňůru, aby „Šaty pro Marleen“ proshly ...

Do určité míry připravený projekt si přiváží brněnská výtvarnice a úspěšná organizátorka mnoha symposií Blanka RŮŽIČKOVÁ. Ve špejchaře z tmavého kouta na nás pomrkává její světelný mužiček. Technicky jednoduché, ale velmi účinné.

Z dráždanské akademie přijely do Řehlovic tři studentky, které jako nejmladší zkoumají místo i okolí zpočátku spíše studijně, ale nakonec výsledek se stává, jako kresby Claudie FRANZ, důležitou a organickou součástí sympozia.

Svatopluk KLIMEŠ
Řehlovice - Ústí nad Labem - Praha